

KRVAVÁ LÁZEŇ

HAFAH FAIZAL

PŘELOŽILA ADÉLA ŠPÍNOVÁ

Krvavá lázeň

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Hafsah Faizal
Krvavá lázeň – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

HAFSAH FAIZAL

KRVAVÁ LÁZEŇ

Přeložila Adéla Špínová

COO
BOO

Přeložila Adéla Špínová

A STEEPING OF BLOOD

Copyright © 2025 by Hafsah Faizal

All rights reserved.

Cover design by Valentina Remenar

Map by Virginia Allyn

Translation © Adéla Špínová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-4284-5

ISBN e-knihy 978-80-267-4285-2 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-4289-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePUB)

ISBN e-knihy 978-80-267-4290-6 (1. zveřejnění, 2026) (MOBI)

KOLONIALISMU:
smrdiš

DĚJSTVÍ PRVNÍ

BOUŘE
NA MOŘI

PROLOG

Barvy, které Matteo Andoni používal na svých malbách, často odrážely jeho emoce. Už léta teď byly tmavší, zasmušilejší, protože si barvy dlouho spojoval s krásou a vidět krásu v tak zkázném světě bylo těžké.

Byl té zkáze svědkem i obětí. A taky vykonavatelem.

Víte, Matteo nenáviděl střelné zbraně. Všechny zbraně. Nenáviděl násilí jako takové, ale trvalo mu řadu let, než se do tohoto bodu dostal. Než se naučil nanášet barvu na plátno jemným dotykem. Držet v ruce štětec a nevidět v něm automaticky zbraň, nevnímat sebe sama jako opovrženého.

A přesto si dnes večer dopřál účast na masakru. Kdyby člověk prošel zasedací síní Atherea, připadalo by mu, jako by někdo řekl *jejda*, převrhl na leštěnou podlahu pár plechovek s barvou a pocákal jí stěny s damaškovým vzorem i těla oblečená do těch nejsvátečnějších šatů.

Tou nejsyťejší, nejtmaší červenou. Hedvábnou, lesklou, lahodnou.

Člověk by se mohl ptát, jestli *dopřát si a lahodná* jsou ta správná slova od někoho, komu se příčí násilí, ale jinak to vyjádřit nešlo. Matteo žil na hraně zuřivosti. Sice spokojeně třímal štětec a účastnil se všednodenního ruchu společenské smetánky, ale jediná událost jako ta dnešní ho

dokázala rozpálit a vmžiku v jeho nitru otevřít klec, kde se zatajeným dechem číhal upír.

A upíra v jeho nitru dnešní večer výsostně potěšil.

Když Beranovi muži přišli pro novináře, pro ty obětavé a odvážné muže a ženy odhodlané sloužit pravdě, Penn jich zastavoval, kolik dokázal, tou zvláštní a krutou silou, kterou byl obdařený. Dokud nepadl.

A pak padl Jin. Flick zaječela.

V tu chvíli už bylo na místě jen velmi málo živých, jen málo lidí, kteří by si mohli všimnout Matteových vyceněných tesáků, krve stékající po bradě, nehtů protažených v pařáty. A brzy nezůstal nikdo, kdo by sdělil světu pravdu o tom, kým Matteo Andoni ve skutečnosti je.

Nikdy mu nezáleželo na tom, jestli někdo ví, že je upír. Jen žil život tak vzdálený opravdovým vztahům, že jeho nemrtvost nevyhnutelně zůstávala tajemstvím. I když se něco šušovalo, nikdo neznal celou pravdu.

Protože na té jedné konkrétní věci mu záleželo.

Před nějakými dvaceti lety – nerad to počítal přesně – se mu svět obrátil vzhůru nohama, když se pozdě v noci Vlk z Bílého Rachotu vkradl do města a rval ulice i těla na kusy se stejnou lhostejností. Vlk byl vyhladovělý, ale nešlo mu o jídlo. Měl v sobě nicotu, bolest a prázdno, které zoufale potřeboval zaplnit, jenomže neznal nic než chaos. Zuřivost se stala jedinou řečí, jíž mluvil. Nepil z těch, které mrzačil. Byl uvězněný ve vzpomínkách, v krutých obrazech, které od dětství potlačoval. Tvář jeho matky zkroucená bolestí. Otcův bič šlehaající mu přes záda.

Tesáky zabořené do hrdla proti jeho vůli. Jak ho někdo vysával. Jak mu dal pít – jak ho otrávil. Proměnil Mattea Andoniho v tu zrůdu, kterou se stal:

Ve Vlka z Bílého Rachotu.

Nakonec se potlučený a zkrvavený ocitl před trávníkem domu na náměstí Impéria, tak puntičkářsky posekaným, až se nad tou všedností zachechtal, než uslyšel svoje jméno vyslovené s hlubokými pochybnostmi.

„Matteo?“

Promrkal se zpátky do přítomnosti. Tehdy před mnoha lety jeho jméno vyslovil Penn, ale ten už byl ztracený. Teď to byla ta dívka v jeho náruči, roztřesená a stěží při vědomí. Krvácela ze střelné rány zející pod prsy. Matteo nebyl lékař, ale ona byla tak drobná a lehká a její zranění tak veliké. Zepředu ho zmáčelo tak neskutečné množství krve, až sotva dokázal uvěřit, že všechna vytekla jen z ní.

Rozrazil vstupní dveře svého domu přímo před zděšeným Ivorem. Sluha se zadíval na krvavý otisk dlaně na dveřích a pak na Matteoovu siluetu v zárubni.

„Pane? Co to – co se stalo?“ vyhrkl Ivor a už zkoumal potůček krve nakapané na podlaze. „To je ta Casimirovic holka?“

„Ano. Teď ne, starý brachu.“ Matteo se okolo něj protlačil, pokračoval do prázdného pokoje a málem jí utrhl cíp sáří, když kopnutím zavřel dveře.

Něžně ji položil na postel.

Znovu vyslovila jeho jméno.

„Jsem tady, Arthie,“ ujistil ji. *Navěky.*

Myslel to vážně, i když by to nikdy neřekl nahlas. Popichoval ji a provokoval. Polykal by kvůli ní popelavý čaj a povraždil pro ni tisíc lidí i přes všechny odpor k násilí. Mohl jenom doufat, že jeho činy jsou dostatečně vypovídající.

„Přišel jsi pro mě,“ špitla tiše.

„Au, zlato. Nemusíš to říkat tak překvapeně.“ Zastrčil jí kadeř vlasů za ucho a přešel jí palcem po jemném hrbolu brady. Nezáleželo na tom, že okno bylo temné stejně jako obloha venku – ona byla naživu. Měla barvy, jaké roky neviděl, od šedofialových vlasů po bronzově hnědou kůži, sytě červené sáří a temněji rudou krev.

„Jak?“ zeptala se a vlhce zakašlala. „Kde jsme?“

Umírala. Bledla stejně jako dnešní noc.

„Podrž si to,“ poručil jí, sáhl po nejbližším kusu látky a přitiskl jí ho na ránu v marné snaze zastavit krvácení.

Kdyby někdo pochyboval o rozdílů mezi polovičními a pravými upíry, stačilo by se teď podívat na Arthie. Každá buňka jejího těla bojovala o život. Držela se posledních zbytků lidskosti.

„Jsme v mém domě. Poté co Penn...“ Matteo se odmlčel, jak se mu stáhlo hrdlo. Mezi ním a Arthie bylo mnoho pojítek a Penn z nich byl tím nejsilnějším, omotával se kolem dokola, až se jejich pouto stalo nevyvratitelným, ačkoli o něm Arthie vůbec nevěděla.

To Penn se Mattea ujal, když se připotácel na jeho práh na náměstí Impéria. To Penn ho tehdy uklidnil, umyl mu krev zpod nehtů a naučil ho zatahovat tesáky.

Byl Matteovi otcem, jakým mu jeho vlastní nikdy nebyl.

„Ozvaly se ty výstřely,“ pokračoval Matteo, „ty jsi proměnila Jina, a když jsem tě viděl, jak sbíráš Pennův revolver a běžíš za Laithem, nemohl jsem tě nechat jít samotnou.“

„Střelil mě,“ špitla Arthie.

On. Laith. Od chvíle, kdy Laith prošel jeho vstupními dveřmi, měl Matteo o tomhle Aráwijci, ze kterého se vyklubal nejvyšší kapitán Rohaté stráže, svoje pochybnosti.

Ale Arthie při vši své bystrosti a vychytralosti vypadala, jako by to vůbec nečekala. Z každého jejího slova zazníval šok. Krvácela, *umírala*. Viděla, jak Laith chladnokrevně zabil Penna, a stejně tomu nemohla uvěřit. Jako by mezi nimi dvěma vzniklo nějaké zvláštní pouto, když se napila jeho krve. Nebo už dlouho předtím.

„Ano,“ řekl Matteo a svou bolest v tom slově pevně uzavřel. „A zabil Penna.“

„Já vím.“ Arthie třepetavě zavřela víčka a zase je otevřela. Na zlomek vteřiny vypadala skoro provinile.

„Je mrtvý?“ zeptala se.

Neptala se na Penna. Zdály se Matteovi ty emoce, které v té otázce slyšel? Ta naděje, že přežil, ten strach, jestli ho nezabila?

Mezi tím, kdy Beran vtrhl do dveří zasedací síně Atherea a současnou chvílí, si toho Matteo moc nepamatoval. Jako by mu krev, kterou vypil, zatemnila zrak, zúžila zorné pole a zahalila všechno do děsivé rudé mlhy.

Laitha si ale pamatoval.

Ten kluk seděl zhroucený u zdi a bílé oblečení mu prokvétalo rudě, skoro jako ty květiny, které neustále cpal Arthie pod nos. Nehýbal se. Měl viditelnou díru v hrudníku, ale Matteo nevěděl, jestli je smrtelná. Popravdě jenom Arthie sama musela vědět, jestli zemře, ještě než stiskla spoušť.

„Chtěla jsi, aby zemřel?“ zeptal se Matteo.

Protože jestli to Arthie chtěla, je mrtvý.

„Záleží na tom?“ zeptala se, aniž by mu odpověděla.

Ano, ale to nemohl říct, aby to neznělo sobecky. Sledoval její reakce a snažil se odhadnout, jestli je její zjevná bolest fyzická, emoční nebo obojí. Zachvěla se jí čelist. Zadrhl se jí dech a unikl jí malý bolestný povzdech.

„Tvoje zranění je fatální,“ sdělil jí. Nezáleželo na tom, jestli ji Laith chtěl zabít, nebo ne – byla moc drobná na to, aby kulka nezasáhla nic zásadního.

Suše se zasmála. „Neříkej.“

Arthie Casimirová sice umírala, ale její ústa nikdy nevypadala živější.

Matteo ztuhl, když se mu zadívala do očí a naprosto přesvědčeně řekla: „Nemůžu umřít.“

Věděl, co po něm chce. Sám to chtěl udělat. Zoufale. Proč by se za ní jinak pro jistotu vrhal do noci? Proč by ji bral do náruče a odnášel sem?

Nic by ho nestálo proměnit Arthie v plnohodnotného upíra, ale ji by to stálo úplně všechno. Zadíval se na její přízračně bledou kůži. Zaťal pěst, i po letech nenaviklý na sílu svých nemrtvých kostí. Vydechl s plným vědomím, že i dýchání je něco, čeho se sobecky drží čistě jenom jako připomínky, že kdysi dýchat potřeboval.

Matteo promlouval k Arthie o přijetí sebe samé, a přitom občas pochyboval, jestli to on sám někdy dokázal.

Byla poloviční upír, to ano. Potřebovala pít krev stejně jako upír, týkala se jí takřka všechna omezení nemrtvých. Ale pořád byla i napůl člověk. Být upírem znamená život trvající věčně. Být člověkem znamená užívat si jeho dočasnost. V takové věci spočívá jistá hodnota, zvláštní hořkosladká touha v každém ubíhajícím dni.

Vlny jejích krátkých vlasů byly stejně jemné jako sípání unikající z jejích rtů, jak dopadaly na černý hedvábný polštář pod ní. Matteo přeskládal polštářky, upravil jí sárí a zastrčil jí deku pod bok, i když si plně uvědomoval, že každá další vteřina jen prodlužuje její trýznivou bolest. Nedokázal přestat zdržovat.

„Jestli to udělám, nebude cesty zpět,“ řekl jí, aby pochopila, jak závažnou věc po něm chce.

„Myslíš si, že to nevím?“ zeptala se Arthie s tou kousavostí v hlase, kterou tak zbožňoval. „Nedošla jsem tak daleko, abych jen tak skončila v hrobě.“

Matteo nezvládl potlačit překvapení. „To většina lidí. Není to snad obyčejný průběh života?“

„Připadám ti obyčejná, Matteo?“

Ne. Arthie byla asi tak obyčejná jako jakýkoli jiný div světa.

Matteo obešel postel na druhou stranu a posadil se k ní. Byl v posteli s Arthie Casimirovou. Musela si všimnout jeho škádlivého pohledu, protože na něj povytáhla obočí, než se její výraz proměnil v bolestné cuknutí. Klekl si na kreví nasáklé prostěradlo, vedle její volně natažené ruky. Když na sobě neměla spoustu vrstev pod sakem šitým na míru a přes vlasy svou typickou bekovku, vypadala menší.

„Udělej to,“ zasípala, když vycítila jeho váhání. „Beran nesmí vyhrát.“

Jedině Arthie se dokázala podívat na hlavu celého impéria a říct, že Beran ještě nevyhrál. Jedině Arthie dokázala někoho takhle vyzývat, jediné ona si mohla myslet, že zvládne sejmout někoho tak vzdáleného a mocného, jako je maskovaný vládce Etténie.

Matteo se uchechtl a odhrnul vlasy, které se jí lepily k vlhké kůži. „Moje praecantrix.“

Otočila hlavu do strany, a jak se polštář přizpůsobil křivce její tváře, bolest na okamžik zmizela. V temně jantarovém pohledu se jí zračilo opovržení a Matteo za tu krátkou dobu, co ji znal, už věděl, že nesnáší, když něco neví.

A jakkoli miloval svůj téměř zapomenutý jazyk a nerad mu prokazoval neúctu překládáním do etténštiny, to poslední, co by chtěl, by bylo dráždit Arthie.

„Kouzelnice,“ vysvětlil a opatrně se natáhl k jejímu druhému boku, aby se vzepřel nad ní. Vlasy mu spadly přes rameno a otřely se jí o holou kůži.

Zadrhl se jí dech. Okamžitě sebou cukla, přitiskla si dlaň na bok, zvedla bradu a zadívala se mu do očí. V těch jejích viděl muka a ostych, který ji očividně rozčiloval, ale nade vším se rozlévala potřeba. Mattea už dlouho nikdo nepotřeboval. Chtěl, to ano, neustále. Ale že by ho někdo potřeboval? To byla vzácnost.

Neměl nárok teď být sobecký, ale tak moc chtěl. Sklonil se k ní a nasál její vůni: čaj a měsíční svit. Krev. Jako když se přepne vypínač, jako když se štětec opře o plátno, jeho dychtivé tesáky vyklouzly z dásní.

Zadržel v sobě vlnu zármutku. Měl by to být důvod k oslavám: Arthie Casimirová bude žít věčně. Ne že by upíra nešlo zabít – Penn ležel na márách jako důkaz –, to Matteo věděl. Bylo ale úplně jiné žít s předpokladem, že vaši duši si jednou vyžádá stáří, než existovat s vědomím, že můžete podlehnout jedině extrémně násilnému činu.

Tmavé vlasy, hnědá kůže, rudá krev. Matteo se donutil zůstat v přítomnosti a soustředit se na to, co má před sebou. Na ni. Tohle dělal často: odříkával si barvy kolem sebe, aby si připomněl, že svět není černobílý, všímal si úhlů a stínů a toho, jak světlo bereme jako samozřejmost.

Pomáhalo mu to zůstat příčetný.

Prohlédl si její zranění a zkontroloval jí tep. Krvácela, ale musela by trpět ještě déle, než by mohla být proměněná. A to znamenalo, že ji bude muset vysát sám.

„Matteo,“ špitla Arthie.

„Pššt,“ zamumlal a nosem jí odhrnul vlasy ze strany krku. Tep jí povyskočil, dech se jí zadrhl. Sám měl knedlík v krku a chtěl si vychutnat tenhle okamžik, užívat si vědomí, že Arthie Casimirové vyrazil dech.

Lehce jí přejel jazykem po kůži, aby ji připravil na svoje tesáky. Upíří sliny jsou zvláštní věc. Skoro umrtvující, skoro omamné. A naprosto nebezpečné.

Matteo ji olízl znovu. Arthie zalapala po dechu a oběma rukama ho chytila za paži. Odtáhl se, naposledy se pohledem ujistil a pokusil se o úsměv, který jí měl říct: *Budeš v pořádku*. Byl si jistý, že to vypadalo jako úšklebek.

Ona se ovšem usmála taky, skoro stydlivě, a nataženým prstem mu přejela po důlku ve tváři.

„Dlužím ti vlastní život,“ řekla mu s tolika emocemi vetkanými do každého slova, až mu málem vyhrkly slzy.

To mluvila z cesty. Kromě chaosu svým nepřítelům Arthie nic nikomu nedlužila.

„Pššt,“ zopakoval jí Matteo a odkašlal si. „Neříkej nic, co nemyslíš vážně a nebudeš si to pamatovat.“

Takhle prostě přerod funguje. Nově proměnění upíři si z procesu téměř nic nepamatují. Možná je to prokletí; možná se v těle odehrává tolik změn najednou, že musí vzpomínku na ně setřást.

„No, já vždycky říkám to, co myslím vážně, a nic nezapomínám,“ prohlásila s naprostou jistotou, pak mu vpletla prsty do vlasů a stáhla si jeho hlavu k hrdlu.

Matteo se nedokázal ovládnout – to ta její smělost, vůně její krve, ta přitažlivost – a zabořil jí tesáky rovnou hluboko do tkáně. Arthie zalapala po dechu, ruka jí sklouzla k jeho šíji a nehty mu zabořila do kůže.

Donutil se nereagovat na to, jak se při jejím dotyku cítil, jak v něm tiché zasténání z jejích rtů vyvolávalo touhu pevně zavřít oči a poddat se spalující vášni ve svém nitru. Nasál její krev do úst a chutnala stejně, jako Arthie voněla: jako zemitý čaj, zakouřené večery a záhada její bytosti.

Nasál víc, jak ho pobízely její vzdechy a nehty, co se mu zarývaly do krku a tiskly ho níž. Vpletl jí prsty do vlasů, nahnul jí hlavu a obdivoval stíny, které vykreslovaly křivku jejího hrdla.

Hvězdy na nebesích, byla tak dokonale lahodná.

Zatáhl tesáky a přešel jazykem po dvou ranách, než spolylkal další krev s vědomím, že už to na ni každým okamžikem bude moc.

Právě v tu chvíli se pod ním s tichým vzdechem vzepřela, zmítala se a vzpouzela, a když vykulila oči ještě víc, přitiskl jí Matteo dlaň na pus, aby nekřičela. Dneska mu už řev jednoho z Casimirových při proměně stačil. Arthiiny zuby ho škrábly na dlani a on jí strčil mezi nohy jednu ze svých, aby ji udržel pod sebou.

Po tomhle přece každý upír touží, ne? Po milujícím otrokovi. Nekonečném přísunu krve. Po tomhle omamném, dusivém, opojném vzduchu.

Chtěl to skončit.

Pil dál.

A potom, konečně, bylo po všem.

Matteo spustil dlaň z jejích úst a odtrhl se, jako by nechtěl rušit někoho, kdo tvrdě spí. Arthie byla úplně potichu, nehybná. Měla zavřené oči a vlhké řasy. Na krku měla dva rubíny stejného odstínu jako její sárí.

I v okamžiku smrti byla pastvou pro oči.

A teď, v ponurém nehybném tichu pokoje, uslyšel její tep. Mělký, utichající, jako by každý další stah srdce byl otázkou. Odpověděl by na ni tisíckrát. Zvedl si zápěstí ke rtům, zakousl se a nasál krev, než ho přitiskl Arthie k ústům. Pak jí stiskl nos, aby se musela naposledy nadechnout pusou.

Matteo poznal okamžik, kdy ucítila chuť krve: tu nemístnou, zvrácenou druhou šanci na život. Cítil, jak z něj krev odtéká, zatímco Arthie sála a sála, až nakonec přestala.

Oči se jí otevřely a zalapala po dechu. Zamrkala na jeho zápěstí, nad jeho i svými krví zmáčenými šaty a zkrvavenou postelí. Sáhla si na dvě ranky na krku, které už se jí zacelovaly, a zadívala se mu do očí, jako by nikdy ani neodvrátila zrak.

V jejím pohledu byla jistá zdrženlivost, nejistota. Přitom ale vypadala, jako by dodržela slib a pamatovala si každý okamžik od chvíle, kdy ji Matteo do pokoje přinesl.

Matteo nevěděl, co říct nebo na co se ptát, a tak udělal, co měl ve zvyku: uhnul jinam.

„Vítej zpátky, kouzelnice,“ řekl s mrknutím a Arthie omdlela.

ARTHIE

Ulice Bílého Rachotu se utápěly v rozruchu. Křik, řev, protest. Arthie to slyšela, zatímco posledních několik dnů proplovala mezi vědomím a bezvědomím. Vybavovala si, jak se probudila v posteli v Matteově domě a potom záblesky kočáru. Teď se nacházela v místnosti, kterou nepoznávala, dokud ji nezabolel žal, když ucítila jemný závan doutníku.

Athereum.

„Jsi vzhůru.“

Ohlédla se za zvukem Matteova hlasu. Právě vcházel do místnosti. Zaklapl knihu, kterou měl rozečtenou, a rychle si z očí stáhl tmavé brýle, skoro provinile, jako by ho s nimi předtím neviděla. Byl jí vlídným hostitelem během těch děsivých záchvatů bolesti, kdy se ji smrt horečně snažila stáhnout zpátky k sobě.

„A stejně nádherná jako vždycky, samozřejmě.“

Nijak nádherně se necítila. Otevřela pusu.

„Aha.“ Zamával prstem a rychle zvažněl. „Než se začneš ptát, ano, jsou naživu. Jak Jin, tak Flick se našli. Ne společně, ale nejsou daleko.“

Arthie zaplavila úleva a provinilost.

„Nikdy bych nečekala, že se znovu ocitnu v Athereu. Co se to děje venku?“ zeptala se a kývla hlavou ke zdi, za kterou duněly kroky lidí na ulici.

„Nepokoje,“ odpověděl Matteo a semkl rty. „Připomíná mi to...“ Zarazil se a na chvílku pevně zavřel oči, jako by se potřeboval zklidnit. „Mluví se o tom jako o Velkém masakru novinářů.“

Jak nápadité.

„Athereum je naše jediné útočiště. Je sice takřka obléhané, ale dovnitř se nikdo nedostane a je to lepší než můj dům, kde bychom se museli obávat toho, že se tam zjeví Beran a bude se dožadovat svojí účetní knihy nebo našich hlav.“ Povzdechl si. „Omlouvám se, že tě zahlcuji informacemi hned potom, co jsi otevřela oči. Jak ti je?“

Ukázalo se, že její kouzelná pistole známá jako Calibore – ta, kterou ji střelil Laith – je mnohem smrtonosnější, než tušila. Na rozdíl od obyčejné zbraně dokázala zranit upíry – i zabít. To věděla i předtím, ale neměla zdání, že to má vliv i na zotavování.

Zatímco běžný čerstvě proměněný upír by za chvílku byl na nohou, Arthie trvalo celé dny, než se jí vyjasnilo v hlavě. V uších jí zněla ozvěna toho osudového večera. To krveprolití, ten křik. Ty ztráty. Ten večer *zemřela*, a přece to byl ten nejmenší z jejích problémů.

Protože selhala.

Nevěděla, jak se má cítit. Nevládala v sobě posbírat ani dost bolesti, ani dost vzteku. Promnula si kloubky hrudí u srdce, kde se jí pořád hojila kůže na ráně zanechané kulou z Calibore, a zabořila se hlouběji do peřin. Rudé hedvábí jejího sárí se rozlévalo mezi tmavými peřinami a vlnilo se jako proudy krve v moři.

Arthie to připomnělo, jak osamocená prchala z Cejlanu, jak zanechala svoje rodiče zkrvavené a bez života na břehu. Byla plná bezmoci. Beznaděje.

Jako by slyšela Jinův hlas říkat: *Než jsi našla mě, samozřejmě.* Nemýlil by se.

Nemýlil by se ani teď. Protože teď o něj přišla a cítila to. Hluboce. Skrývala před ním zásadní věc a vmetla mu ji do tváře, když naposledy vydechoval, zatímco ona cenila tesáky a měnila ho v upíra.

Sáří jí ve chvíli, kdy s Jinem a Flick byli krůček od toho, aby přepsali budoucnost Etténie, připadalo patřičné. Připadala si mocně, když na sobě měla připomínku tradičního roucha, které její matka nosila hrdě i v okamžiku smrti. Arthie nakonec dopadla stejně.

A teď si připadala směšně.

Zklamala Zpěněnku, zklamala svoje lidi, ale ze všeho nejvíc zklamala svou vlastní minulost.

Matteo rozsvítil lampu na nočním stolku a potom i druhou. Světlo se mu mihotalo na jazyku, když si olizoval špičky tesáků, a oči měl karmínové jako krátce po nasycení.

Arthie teď byla skutečný upír. Ty části její bytosti, které po celé desetiletí odmítala přijmout, přemohly lidskost, k níž se celé ty roky upínala. Deset let odmítala krev a živila se ubývajícími zásobami kokosů. Mohl za to Laith. Zastřelil ji.

„Vidím, na co myslíš,“ řekl jí Matteo. Odložil si knihu na noční stolek a stěží potlačil vrčení, když se venku náhle ozval lomoz.

Právě tohle taky cítila: frustraci. Protože ji Laith zabil, a kdyby měla být upřímná, i protože ji Matteo zachránil – ačkoli ho o to sama požádala.

„Na nic nemyslím. Jsem unavená,“ zalhala.

Matteo nahnul hlavu a sklonil se blíž k posteli, až jí pod intenzivním pohledem jeho očí připadalo, jako by listoval jejími myšlenkami. Odvrátila zrak.

„Ne, nejsi,“ namítl Matteo. „Jsi čerstvě proměněný upír – nejsi unavená. Skoro bych chtěl věřit, že jsi našťvaná, ale i na tvém vzteku je něco jinak.“

Protože už nebyl namířený na svět kolem. Arthie zavřela oči.

Skrývala pravdu před Jinem, jen aby viděla jeho nedůvěru v okamžiku, kdy ho proměnila, a bylo to horší než všechnen zmar, co ten den zažili.

Poslala Flick pro její matku, aniž by tušila, že madam Lindenová z VJS je zároveň maskovaným monarchou říše.

Myslela si, že má Laitha pod kontrolou, a on zabil Penna a potom i ji samotnou.

Athereum přišlo o předsedu. Země přišla o desítky novinářů. Její lidi přišli o domov. Nebyla to jejich první zpackaná akce. To se v téhle branži děje. Někdy to člověk schytá. Jenomže tohle – tohle selhalo na všech úrovních a Arthie mohla vinit jenom sama sebe.

Matrace se prohnula pod Matteovou vahou a Arthie otevřela oči. Viděla ho záramovaného karmínovým baldachýnem, elegantního stejně jako jeho obrazy, a připomnělo jí to ten večer, kdy ji proměnil.

Matteo si nemyslel, že by si to mohla pamatovat, a oprávněně, protože upíři si jen zřídka vybavují ty bouřlivé okamžiky před a po proměně ze života do nemrtvosti. Ale kdy se Arthie nechala zařadit do nějaké škatulky? Nemohla si pamatovat *celý* ten proces, ale pamatovala si toho dost – kousky a útržky, ze kterých ji polévalo horko na krku.

Možná proto se její ruka pohnula, než ji stačila zarazit. Prsty přejela po těch jeho a zaujala jeho pozornost. Pohled mu zněžněl a opatrně, jako kdyby Arthie byla kočka připravená k útěku, vpletl prsty mezi její. Paží jí projel mráz,

ostrý a nabitý energií. Jeho ruky se už dotkla nespočetněkrát, ale tohle bylo jiné. Všechno mezi nimi teď bylo jiné.

„Byla jsi moje první,“ řekl nepřítomně.

„První co?“ zeptala se, a jak tu otázku vyslovila, něco se v ní zklidnilo a věnovala mu plnou pozornost. Jako kdyby celý život běžela a teď si uvědomila, že nikam nemíří.

Matteo na sobě měl čerstvě vyžehlenou košili, a když se otočil čelem k ní, bílé věčko rámuující hladké linie jeho hrudníku se rozevřelo do šíře. V mysli jí vytanula mlhavá vzpomínka: jak rukama přejíždí po jeho ploché hrudi, jak do ní zarývá nehty, jak se prohýbá v zádech.

„Nikdy předtím jsem nikoho neproměnil,“ řekl Matteo a vtáhl ji zpátky do přítomnosti. „Je to krutá ironie, že jsi to zrovna ty. Nelíbilo se mi – nelíbilo se mi vidět tě mrtvou.“

Tohle byla dokonalá chvíle na poděkování za to, že ji zachránil, ale nemohla ze sebe ta slova dostat, ne, když nebyla bůhvíjak šťastná, že je naživu. Nebo nemrtvá. Plně nemrtvá. Pevně stiskla čelisti.

„Teď žiju,“ podařilo se jí říct.

Matteo se zaklonil. „Aha, takže takhle to je. Dáváš si to za vinu.“

A teď se navíc stávala čitelnou. Paráda.

A přece nějaká část její bytosti po těch slovech skočila, po té šanci, po příležitosti odhalit mu svou duši tak, jak nikdy neměla potřebu to udělat. Ani s Jinem, ani s nikým jiným. Bylo to tím, že ji proměnil, že mezi nimi vytvořil nějaké hlubší pouto? Co se to s ní dělo?

V mysli jí vyplouvaly na povrch další obrazy: jak jí Matteo prsty odhrnuje vlasy s něžností, kterou u něj vídala znovu a znovu, ale nikdy vůči sobě, vůči svému tělu. Zranitelnost

v jeho očích, jak se k ní skláněl, a to samé vyzařující z její blízkosti smrti.

„Vím, na co myslíš,“ popíchl ji.

„Ne, nevíš,“ řekla Arthie a proklínala dýchavičnost svého hlasu. Bylo to obzvlášť směšné, protože dýchat ani nepotřebovala.

Matteo si natáhl ruku za sebe, opřel se a nahnul hlavu, jako by byl král, který očekává ruční krmení hroznovým vínem. Arthie přepokládala jeho líně sebejistý tón, ještě než otevřel pusou.

„Přiznej se, zlato, máš najednou nutkání mě políbit, že ano?“

Zakmitala obočím a chtěla ho odbýt, ale dostala jiný nápad. Spustila oči k jeho rtům. „A pokud ano?“

Matteo se narovnal, jak ho její odpověď překvapila. Arthie spolkla zachechtání. Proč nikdy na jeho škádlení nereagovala takhle? Mohla ho už kolikrát rovnou utnout.

Protože jsem se s ním nikdy předtím líbat nechtěla.

Samotná ta myšlenka ji šokovala.

O lásku se vůbec nezajímala. Pak se objevil Laith a kousek po kousku nabourával její zdi, jak se snažil dostat blíž k její pistoli, zatímco ona dělala to samé s ním, aby odhalila jeho tajemství.

Neměla potom čas ty zdi znovu vybudovat.

Co od ní Matteo chce? Nemohla přece otevřít pusou a jen tak se zeptat, aniž by spolkla svou hrdost.

Matteo shlédł k jejich prstům a přešel jí palcem po hřbetu ruky. Možná to bylo tím, že cítila tolik bolesti, nebo možná tím, že byla čerstvě proměněná, navíc od něj, ale každopádně nedokázala myslet na nic *kromě* líbání s ním.

Vzpomněla si, jak měl rty potřísněné její tmavou krví, jak se mu v pažích zatínaly svaly po večerním boji – anebo tím, jak ji držel pod sebou.

Arthie jemně zatahala za jejich propletené ruce. Bylo to pozvání. Otázka. V jejím nitru vzplál oheň. Matteo se podvolil, pořád překvapený jejím zájmem, sklonil se blíž a opřel se rukou o peřiny vedle ní. Arthie zachytila závan jeho vůně a podivila se, proč si jí nevšimla dřív: plné, oříškové teplo vlašského oleje, který používal do svých barev, a něco sladšího, jako směs kůže a čokolády.

Čokoládu neměla už roky.

Připomínalo jí to domov, když otec někdy přinesl nějakou vzácnou pochoutku, o kterou se s matkou dělily, protože on sám nikdy nebyl moc na sladké. Arthie stiskla rty. Takhle si domov už dlouho nevybavila – spíš ty násilné útržky. Chaos, když na pobřeží Cejlanu vtrhli vojáci. Matčino rudé sáří. Díry po kulkách. Krev.

„Arthie.“

Matteo vyslovil její jméno s váhavým povzdechem a od táhl se. Musel si všimnout bouře v jejích očích, když teď byla tak proklatě čitelná. Přejela si jazykem po rtech a pokusila se vzpomínky zase pohřbít. Potlačit přítomnost i svou minulost a všechno, co existovalo mimo tuhle místnost a tuhle postel.

Matteo přimhouřil oči na tenké škvírky a v tu chvíli se něco v něm uzavřelo.

„Musíme si o něčem promluvit.“

Arthie čekala.

„Jde... souvisí to s tím, jak jsi připlula do Etténie,“ dořekl a škulbl sebou, když někde venku zařinčelo rozbité sklo a ozval se řev.

Na lodi. Plné krve. Jasně. Zapomněla, že to Matteo ví. Zapomněla, jak nepředstavitelné je být s dívkou, která je schopná takové brutality.

Arthie mu vyškubla svou ruku a zaplavil ji vztek – *tak tady je* –, jak zápasila se syrovými emocemi ve svém nitru. Byla to sobecká podoba bolesti zabalená do studu.

Odmítal ji, zatímco ležela v jeho posteli a vzhlížela k němu.

Všechno na téhle situaci ji stavělo do slabé pozice. Jak to mohla dopustit? Je přece Arthie Casimirová. Téměř nikdy nikomu nevěřila a dělala dobře. Když šla proti vlastnímu přesvědčení, důvěřovala Pennovu plánu a hledala pomoc u novinářů, všichni do posledního zemřeli.

A co Jin? zeptal se hlásek v její hlavě. Zadusila ho.

Odfrkla si. „Vím přesně, jak jsem připlula do Etténie. Nemusíš mi o tom nic vykládat.“

Krev na sáří jí zaschla a přilepila jí ho na kůži. Neměla důvod tady zůstat, ne, když z něj padalo *tohle*.

„Špatně jsi mě pochopila,“ řekl rychle Matteo, když se začala ošívát.

„Ne, ty si jen *myslíš*, že to chápeš,“ namítla Arthie a ztišila hlas v šepot. „Nikdo to nechápe. Nikdo, jenom...“

Zarazila se. Z nespočtu příběhů a tajemství, co jich v Etténii nasbírala, se tomu jejímu blížil jen jeden. Existovali samozřejmě i jiní poloviční upíři, jiné vlny zabíjení, ale jenom jeden příběh jí ukázal, co mohlo nastat, kdyby se její incident odehrál na pevnině, a nikoli na lodi uprostřed moře.

Možná by byla ještě horší.

„Vlk z Bílého Rachotu?“ zeptal se tiše Matteo.

Ano. Posbírala záhyby sáří, narovnávala se do sedu a zamotala se ze ztráty krve, z té nové verze sebe samé. Kolik

toho o ní vlastně věděl? Jak moc věděl o tom, co se stalo na té lodi, když jí bylo teprve devět?

„Počkej, Arthie. Prosím. Přesně o něm jsem chtěl mluvit.“

„Aha, a proč?“ zeptala se otočená zády k němu. Rozhlížela se místností po své pistoli, jak hledala sama sebe, své *dřívější* já. Ale pak si vzpomněla. Pořád leží na podlaze bytu v Bystré ulici, v louži krve s Laithem.

„Protože,“ spustil Matteo a ona měla pocit, že sbírá odvahu k dalším slovům. „On a já jsme jeden.“

Arthie ztuhla, přesvědčená, že se přeslechla.

Matteo byl Vlk z Bílého Rachotu? To *on* vystavil upíry všeobecnému strachu, zlobě a tvrdému odsudku svým řádním, které zbarvilo ulice doruda? To nedávalo smysl. On – on byl vrahem stejně jako ona. Počet těl, která zohavila, byl výrazně nižší, ale kdyby na té lodi tehdy bylo víc lidí než tři, kdy by se zastavila? *Ne*, připomněl jí vnitřní hlas, protože i ona zabila další lidi, u Penna doma.

Možná *je* horší než on.

Otočila se k němu opět čelem a zadívala se na něj nanovo. Na jemné rysy jeho tváře a měkké křivky rtů. Soucitně zelené oči, ze kterých už vyprchal karmínový odstín. Vůbec nevypadal tak, jak si Vlka představovala.

„Ale ty...“

„Já maluju? Kreslím?“ zeptal se Matteo. Tiše se zasmál. „Ale no tak, Arthie. Víš přece, jak to je. Nepochybuju, že zlý Beran taky zalévá pivoňky ve své zahradě. Nejedna slušně vystupující panička si máčí sušenky do čaje a zároveň sní o tom, že rozseká manžela na kusy. Jsou v nás zástupy.“

Matteo žvanil, jako by jí právě nevysypal jedno z největších tajemství, jaká se kdy dozvěděla. Sedla si zpátky na postel. Dřív by takovou informaci využila každíčným

odporným způsobem, jaký by se nabídl. Byl tohle důvod, proč Penn před svou smrtí podporoval její styky s Matteem? Proto se nebál a nezarazilo ho násilí, jakého byla v devíti letech schopná?

Tohle mu udělal Beran. To věděla jistě. Řekl jí to Penn, ale nijak jí nenaznačil, že se jedná o *Mattea*. Stěží si to zvládala skládat v hlavě. „Penn – Penn věděl, že jsi to byl ty.“

Matteo přikývl. „Nějak jsem se ten večer ocitl na jeho prahu. Nevěděl jsem, kam jít, kam se obrátit. Vzal mě k sobě, věděl, že jsem poloviční upír, a časem mě proměnil v úplného.“

Arthie si všimla, jak mu cukají oči. Bolest, stud, výčitky.

Nedokázala si Mattea představit v tak bídném stavu. Tolik se usmíval, tak často vtipkoval. Byl oblíbený a oceňovaný, jeho obrazy chtěl každý. *Dařilo* se mu. Nikdy by ji nenapadlo, že zrovna on by mohl být Vlk z Bílého Rachotu.

V nějakém koutku duše ho obdivovala, další pocit, který pro ni byl vzácný.

Začlenil se mnohem líp, než by kdy zvládla ona, ale bylo by naivní to připisovat sama sobě, a nikoli společenským standardům preferujícím jeho barvu kůže.

Arthie byla už dlouho přesvědčená, že útok Vlka z Bílého Rachotu byl zinscenovaný – ne útok samotný, ale okolnosti, za kterých k němu došlo, a Penn jí to jen potvrdil. Taky jim řekl, kdo za něj byl zodpovědný: Beran.

„Proč si Beran vybral zrovna tebe? Byl jsi nemocný?“

Procházel Beran mezi lůžky v nemocnici a vybral si Mattea pro svoje zájmy? Arthie jiná možnost nenapadala. Sama byla nemocná, když na její rodný ostrov Cejlan přišli Ettenci, a rodiče ji vzali k jedinému „doktorovi“, který

dokázal pomoci, aniž by tušili, že jeho lék trvale promění každé vlákno její bytosti.

„Nemocný?“ zeptal se Matteo a zasmál se, když mu došlo, jak to myslí. „Ne. Byl jsem naprosto zdravý.“

Mého otce vždycky zajímalo jenom to, jak dobře si vedu u svých lektorů, a pro matku bylo vždycky důležitější, jak se cítil on než já. A tak jsem trávil hodně času jinde. Toulal jsem se ulicemi, seděl pod stromy s tužkou a skicákem. Jednoho dne, záda rozbolavělá od otcova biče, jsem se vydal na procházku lesem a našel nějaké stavení schované mezi podzimními stromy. Vypadalo, jako by tam bylo umístěné *pro mě* – už jsem tou cestou šel tisíckrát a nikdy ho neviděl.“

Zatahal za chuchvalec na peřině.

„Slyšel jsem zevnitř... křik, věděl jsem, že bych tam neměl být. Místo abych se pokusil pomoci, myslel jsem na sebe a na to, že bych měl utéct. Než jsem stačil vyrazit, vyběhli z toho stavení nějakí muži, popadli mě a zatáhli dovnitř. Pamatuju si ten typický pach nemocničního pokoje, něco mi probodlo krk, a pak jsem dostal do pusy něco, o čem teď vím, že byla krev. Poslední, co jsem viděl, byla Beranova maska, a pak jsem se probral v ulicích.“

To se vůbec neblížilo tomu, jak se v polovičního upíra proměnila Arthie.

„Došlo i k dalším incidentům,“ řekl Matteo. „Nikdy to nebylo tak obrovské ani tak veřejně propírané a využité k propagandě. Mě proměnila a vypustila uprostřed rušné ulice pro svoje vlastní sobecké účely.“

Zněl unaveně. Podíval se jí do očí a jeho pohled byl natolik zmučený, že kdyby Arthie nebyla tak uzemněná jako právě teď, představovala by si, že je tam právě teď s ním. Zpátky v jeho minulosti, kde znovu prožívá ty strašidelné

vzpomínky. Arthie věděla, že pro něj nemohlo být jednoduché jí cokoli z tohohle říct.

„Proč zrovna ty?“ zeptala se.

„To nevím,“ odpověděl Matteo. „Možná jsem byl ve špatnou chvíli na špatném místě.“

Ne, muselo v tom být něco víc. Arthie věděla, jak někteří lidi fungují, a někdo natolik nepolapitelný a tajnůstkářský jako madam Lindenová rozhodně nedělá něco jen tak bezdůvodně. Vždycky je tam nějaké *proč*. Nerozhodla by se proměnit Mattea namátkově.

„Vezmi si, že ona tu masku nosila už předtím, než ji vůbec korunovali. Chránila svou identitu, hrála tuhle podvojnou hru, ještě než jí rada státu dala to, co chtěla. Jenom netuším, jak věděla o upírech v době, kdy o nich věděl málokdo. Já rozhodně ne. Ale proměnit mě byl neuvážený, riskantní krok, a musela na to mít velké znalosti o upírech.“

„Víme, že lidi, kterým jde o moc a postavení, využijí cokoli, aby dosáhli svých cílů,“ řekla Arthie. Jenomže proč upíři, když existovalo tolik jiných způsobů, kterými by Beran docílil svého? To Arthie nebylo jasné.

Matteo si odfrkl. „Ona rozhodně získala obojí.“

Každý Etténec, ať už rodilý, nebo imigrant, ví, jak se Beran dostal k moci, jak sám sebe korunoval na monarchu krátce po běsnění Vlka z Bílého Rachotu. Impérium se propadlo do zmatku a Ettenci měli strach. Když tehdejší panovník nekonal, madam Lindenová ano. Uklidnila obyvatelstvo, slíbila restrikce, dala veřejnosti právo a pořádek, které tu chyběly. Byla připravená, mluvila s nevídanou sebejistotou, s jistotou, která mohla pramenit jedině z rozsáhlých znalostí o upírech. Stala se spasitelem Etténie a získala za to titul monarchy.

„Tohle ti připomínají ty nepokoje venku,“ řekla Arthie, když jí to došlo. „Ty dny potom.“ *Po tvém běsnění*, chtěla říct.

Matteo přikývl a stiskl rty. Arthie věděla, že v tom je nějaká souvislost. Zmatky nemusely být původní součástí Beranova plánu, ale rozhodně je dokázal využít.

„Pokusil jsem se později s Pennem to stavení najít, ale bylo pryč. Nikde nic. Jako by se mi to jenom zdálo,“ pokračoval Matteo. „Zatímco ona mě srazila k zemi, aby mohla vyšplhat na nejvyšší místo v říši. To já ji udělal tím, čím dnes je. A teď se dozvím, že je to madam Lindenová? *Maloval* jsem pro ni.“

Arthie v jeho hlase slyšela takovou zlobu jako nikdy předtím, tak moc byl nasycený emocemi.

„Někdy v té době jsem se vrátil domů,“ zašeptal Matteo, ztracený ve vzpomínce. „Zabil jsem svého otce. Ne protože bych ho nenáviděl, Arthie, ale protože se mě pokusil napadnout. A pak i matku. Nemohl jsem se zastavit. Byl jsem tak bolestivě hladový a zároveň vzteklý. Nebyl to ani hlad v pravém smyslu slova. Ani jsem *nepil*. Jenom jsem to potřeboval. Jako bych byl uvězněný ve svém těle...“

„A díval se, jak se to děje, aniž bys nad tím měl sebe-menší kontrolu,“ dopověděla Arthie tiše. „Já vím.“

„A jsi jediná, koho znám, kdo to ví,“ řekl Matteo a posmál se.

Mělo to v ní vzbudit něco pozitivního. Mělo by to jejich pouto posilovat, když jí někdo další rozuměl. Jenomže místo toho ji to znepokojovalo. *Protože jsi nikdy nikoho takového neměla.*

„Teď to chápeš, že jo?“ zeptal se Matteo a zabodl do ní svůj smaragdový pohled. „Pořád je to náš nepřítel.“

„Nikdy jsem netvrdila opak.“

„Ne, ale nechala ses rozptýlit tou naší mizernou situací. Dávala sis to za vinu, i když ve skutečnosti je to všechno její vina.“

Arthie si nebyla jistá, nakolik je to pravda, ale nic neříkala.

„Ten večer jsme neselhali.“

Překvapeně kmitla očima.

„Vím, že si to myslíš,“ pokračoval Matteo. „Ale stala ses novou verzí sebe sama. Stejně jako Flick a Jin. Řekl bych, že i já. Jakkoli mocná je madam Lindenová jakožto Beran a hlava VJS, zapomínáme, jak mocnými jsme se stali my. Nedali jsme si šanci to naplno projevít.“

Arthie mívala obvykle myšlenky rozřazené do jasných linií a každou z nich propojenou s příslušnými informacemi. Teď zůstaly utopené v mlze. Opravdu nazvala ten masakr a dny, které k němu vedly, selháním, ale Matteo měl pravdu. Podařilo se jim dostat se do Atherea, odhalili pravou totožnost Berana a zvládli získat jeho účetní knihu, nejpádňější důkaz jeho činnosti. *Neselhali*. Připustit porážku by znamenalo udělat přesně to, co by Beran chtěl.

Jenomže Arthie se nemohla zbavit dojmu, že selhala, pokud šlo o Penna a novináře, kteří ten večer zemřeli. Selhala, pokud šlo o Flick a o Jina.

Matteo otevřel šuplík vedle postele a vytáhl z něj něco lesklého. Arthie sebou při tom pohledu šklubla. Calibore.

„Našel jsi ji,“ řekla a pistoli si od něj vzala. *A vyčistil*, pomyslela si. Na rukojeti nebyla jediná kapička krve, stříbro stejně nablýskané jako černý filigrán.

„Nemohl jsem tam nechat kus tebe. A navíc, podívej. Je to přes týden staré, ale měli jsme napilno.“ Matteo jí podal noviny a čekal, až si přečte titulky.

ŽIVOT JAKO ŠÁLEK ČAJE: KONEC BYL NEVYHNUTELNÝ

Bylo to o Zpěněnce. O Casimirových, kteří ji provozovali, a o tom, jaká škoda je, že neohlídaná čajová konvice způsobila požár, který ji srovnal se zemí.

Arthie si to přečetla znovu. Neohlídaná čajová konvice. *Těhle* historce že Bílý Rachot uvěří? Že by Arthie a její lidi byli tak ledabylí, aby nechali konvici vyvařit a vypálit podnik, o který se roky tak pečlivě starala? Přečetla si to znovu a s každým dalším kolečkem smetala prach a špínu, aby odkryla dívku, jíž byla v den vydání novin, a probouzela svůj vztek a touhu po pomstě z dřímoty, až měla mysl čistou, jako když kompas konečně najde směr.

„Nevyhnutelný,“ odfrkla si. Kdyby byla Arthie Casimirová novinářkou, za takový titul by sama sebe vyhodila. Zaprvé, byl to bídný způsob, jak mluvit o její prestižní čajovně. A zadruhé, tohle je Bílý Rachot. Nemrtví takové konce připravují o trvalou platnost.

Zpěněnka povstane z popela, zatímco všechno, co představuje Beran, padne. Arthie se zapřísáhla. S povzdechem odhodila noviny stranou a nechala je dotřepetat na koberec zbrocený různými odstíny karmínu.

Usadily se s šeptavým zašustěním, zatímco v jejím nebijícím srdci se usadilo odhodlání. Kdyby tohle jen mohla ukázat Jinovi, aby to mohli pomlouvat a zesměšňovat spolu.

„A zatřetí,“ řekl Matteo a pozvedl sklenku. Vysokou, štíhlou a křišťálově jasnou, po okraj naplněnou krví.

Odvrátila zrak a polkla. Rozčilovalo ji, jak jí při tom pohledu kručí v břiše. Štvalo ji, že po krvi prahne. Že ji potřebuje.

„Pití pro výživu není to samé jako to, co se stalo na té lodi,“ poznamenal Matteo, protože jí rozuměl. Znal to.

Pachuť byla stejná. Arthie se *nenapila* z žádného nebožáka, kterého tehdy zabila, ale jejich krev se rozstříkla. Našla si cestu do jejích úst, pocákala jí rty. Arthie věděla, že jde o výživu. Věděla, že je to jednoduše potřeba nabrat palivo, jenomže tehdy ztratila kus sebe samé – a ještě potom v Pennově domě. Dopustila se činů, které odporovaly její vlastní logice, které se vzpouzely její vlastní vůli. V těch chvílích se neovládala, a to Arthie nesnášela.

„Pila jsi ode mě,“ dodal Matteo jemně. „Tohle není nic jiného.“

„Ale je, a ty to víš,“ namítla Arthie a kmitla očima k těm jeho. Napila se v zápalu okamžiku, v agonii smrti. Zadívala se na jeho napřaženou ruku a nablýskanou sklenici. Svá další slova pronesla jako příslib. „Později.“

Matteo přikývl a odložil skleničku na vozík vedle sebe. „Nabídl bych ti kokosovou vodu, ale žádnou nemám.“

Přežije to. Teď má všechno pod kontrolou, a jestli odmítá pít krev a hodlá se zoufale přidržovat rozpadajících se cárů vlastní lidskosti, proč ne.

Někdo zabušil pěstí na dveře. „Andoni!“

Matteo s namíchnutým výrazem ve tváři vstal a otevřel. „Co je?“

Arthie uviděla chodbu Atherea, tapety a lakované dřevo. Bylo těžké nemyslet na Penna, kamkoli se podívala. Ve dveřích stál vysoký upír se stříbrnými vlasy.

Sidhárth. Jeden z Pennových nejbližších přátel.

Vstoupil dovnitř bez pozvání a jeho úšklebek potlačil zmatek v temných očích. „Arthie Casimirová, ty žiješ!“

„Čekal jsi něco jiného?“ zeptala se ho.

Sidhárth se s povzdechem spustil do křesla. „Vůbec ne. My s hnědou kůží jsme odolná banda.“

„Proč jsi tady?“ zeptal se Matteo bez jakýchkoli zdvořilostí. „Ještě se vzpamatovává.“

„Já vím,“ odpověděl Sidhárth a vypadal, jako by se několik nocí nevyspal, ačkoli upíři spánek ani nepotřebují. „Je to mizérie. Ulice jsou plné Rohaté stráže. Ty nepokoje už začaly dost drsně, teď to vypadá, že je v ulicích celé město, a navíc jsme se právě dozvěděli, že to není jenom kvůli masakru novinářů. Začali mizet i smrtelníci.“

„Škoda že v sobě nedokážu najít překvapení,“ utrousil Matteo.

Sidhárth přikývl. „Od včera. Že musel Penn zemřít zrovna teď.“

Pronesl ta slova tvrdě, ale Arthie si všimla, jak se mu ke konci zlomil hlas.

Matteo došel za Sidhárthem a stiskl mu rameno. „Nechtěl by, aby to převzal kdokoli jiný.“

„Jsi teď předseda?“ zeptala se Arthie.

Sidhárth unaveně přikývl.

„Víme, kdo stojí za těmi zmizeními?“ pídil se Matteo.

„Podle všech tam venku za to můžeme my. Našly se jasné stopy, že je unesli upíři. Odkdy upíři něco takového dělají? Pochybuju, že si někdo pořídil ceduli s nápisem UNESL JSEM ČLOVĚKA, TADÁ! Jo, a taky pijeme jejich krev a zabíjíme se, to jsem se doslechl. Moji upíři skoro neopouštějí sídlo kvůli tomu povyku venku. Víte co, nechápu, kdo může něco mít z takového chaosu a unášení lidí...“

„Beran,“ odpověděla Arthie.

„Ale proč?“ vyhrkl Sidhárth skoro hystericky.

Arthie zvedla Calibore a upravila si sárí. „Říkal jsi, že ulice jsou plné Rohaté stráže. Beran pátrá po nás a po své

knize, ale tohle vypadá stejně jako po řádění Vlka z Bílého Rachotu?“

Sidhárthovo mlčení jí bylo dostatečnou odpovědí. Na Mattea se nepodívala. Nechtěla nic prozradit.

„To bylo před dvaceti lety. Strach z upírů v Etténii nebyl poslední dobou tak silný jako tehdy. Tohle je skvělá příležitost ho znovu vybudit a získat podporu. Čím víc se masy bojí, tím víc se k Beranovi přimknou.“

Strach je zbraň, kterou mocní znovu a znovu využívají se skvělými výsledky.

„A navíc je tu fakt, že zároveň ty nepokoje využívá k odvedení pozornosti, především té *naší*.“

Sidhárth na ni zamrkal. „Jsem moc unavený, než abych pochopil, co se mi snažíš říct.“

„Od těch upírů, kterými se vyzbrojuje.“

Sidhárth nevypadal přesvědčeně. „Jak si v tomhle všem můžeme být jistí?“

Beran sice ten večer zabil desítky lidí a vypálil Zpěněnku, ale obojí byly skutky odplaty. Naštvalo ho, že přišel o svou účetní knihu, tu věc, kvůli které právě mezi těmito zdmi Arthie riskovala jejich životy.

O knihu plnou vlastních tajemství.

„Protože to bylo to největší tajemství v té účetní knize. A když jsem si ji nechala, místo abych ji vrátila zpátky, bylo jasné, že jsme se přidali na Pennovu stranu. Přišli jsme kvůli tomu o Zpěněnku,“ odpověděla Arthie. „Spolu s Pennem, Jinem a novináři, kteří tam ten večer přišli.“

Venku se ozval křik připomínající vlnobití. Někde se roztráštělo okno a dav zajásal.

Sidhárth si povzdechl. „Jestli události toho večera dávají za vinu upírům, nedivil bych se, kdyby odpovědnost

přičítali i tobě a tvým lidem. Každopádně, i když vím, že jsi byla před chvílí mrtvá, máš nějaký plán?“

„Copak jsem někdy nebyla kriminálnice?“ zeptala se Arthie. Byla to pravda, nebylo pro ni nic zvláštního utíkat a vyhýbat se Beranově stráži, ale nebezpečí teď bylo větší a mnohem naléhavější. Už to nebylo jen něco takového, jako když ukradla z náměstí v Bílém Rachotu Calibore nebo když se rozhodla provozovat tajnou, ilegální krvárnu – ukradla něco, co Beran zoufale potřeboval. „Ale jistě, mám.“

Protože její mysl i během trýznivého zotavování tížila myšlenka na Jina a s tímhle plánem nejenom zadrhne ozubená kolečka Beranova plánu na využívání upírů jako zbraní a rozšiřování etténských kolonií, ale taky získá Jinovo odpuštění.

„Penn říkal, že Jinovi rodiče vynalezli to očkování stříbrem, které Beran používá k unášení upírů, ne? Netušíme, jestli jsou naživu, ale víme...“

„Jsou,“ přerušil ji Sidhárth.

Arthie se zarazila, překvapilo ji totiž, že o nich vůbec ví. „Penn říkal, že to není jisté.“

Sidhárth přikývl. „Měl jsem si s ním o tom promluvit, ale na to teď už nedojde, co? Už se nedozvím, o čem se chtěl bavit, ale pochopil jsem, že si nepřál, aby ten kluk – Jin, že jo? – vyrazil za nimi.“

Arthie nakrčila čelo. To bylo zvláštní přání. Jaký by mohl mít důvod Jinovi bránit v setkání s vlastními rodiči?

Matteo nedával pozor. „Najdeme jeho rodiče a získáme informace, které povedou k těm upírům. Najdeme ty upíry a zarazíme celou tuhle operaci.“

„Tak nějak,“ řekla Arthie.

Jenomže nejdřív potřebovala Beranovu knihu. A na to potřebovala Flick. I Jina, pokud měla být upřímná.

„Jestli můžu čímkoli přispět, dejte mi vědět,“ řekl Sidhárth. „Nebudu vám tvrdit, že tady máte každému věřit, ale ti z nás, kterým věřit můžete, udělají, co bude v našich silách.“

Arthiina důvěra se smrškla ještě víc, když přišla o Penna a Laitha. Neměla v plánu věřit ani Jinovým rodičům. Nevěděla sice, za jakých podmínek pro Berana pracovali, ale rozhodně neměla ve zvyku předpokládat nevinnost.

„Dobře,“ řekla, spustila nohy na podlahu a poprvé po několika dnech se postavila. Nepokoje venku duněly jako tlukot srdce. „Dostaneš nás odsud ven? Pojďme dát zase dohromady naši partu.“

JIN

Jinovo oblíbené pekařství bylo zavřené už třetí den v řadě, což nijak nepomáhalo jeho už tak mrzuté náladě. Chtěl vejít dveřmi dovnitř a procházet se kolem skleněných vitrín naplněných lístkovými a máslovými sladkostmi ronícími marmeládu, posypanými cukrem a pocákanými čokoládou. Věděl, že nic z toho už neochutná, ale hostinu může zažít víc než jen jazyk. Nebo si to aspoň namlouval, protože měl hlad a od chvíle, kdy byl proměněný, se nenapil krve.

Stejně jako jeho život se změnil i Bílý Rachot. Kde dřív číhalo nebezpečí ve stínech a pod rouškou noci, teď bylo v rukou našťvaných a vystrašených lidí na očích a hlučné. Ten večer zemřela spousta novinářů, ale z ulic začínali mizet i smrtelníci. *Ztratili se, unesli je, zabili*, křičel dav. Nikdo nevěděl nic jistě, jenom to, že za tím stojí nějaký upír.

Jin si dokázal domyslet, kolik je na tom pravdy.

Rohatá stráž byla všude, ale Beran dopouštěl, aby se tohle dělo, dopouštěl, aby narůstal vztek. Jako kdyby chtěl, aby se pozornost lidí obracela jinam, jako by mu už vůbec nezáleželo na tom, co se v Etténii děje.

Podniky jako to pekařství zavíraly, okna se schovávala za okenicemi a lidi se buď skrývali, nebo pochodovali ulicemi a domáhali se odpovědí, ozbrojení kůly a nejrůznějšími podomácku vyrobenými zbraněmi.

Celé to bylo úplně směšné.

Strach Ettenců z upírů narůstal na základě klamu: ty novináře připravil o život Beran, nikoli upíři z Atherea, kde k masakru došlo. Byl to Beran, kdo vpochozoval dveřmi Atherea, podíval se na Flick a jako by řekl: *Jo, vlastně ještě jedno překvapení – jsem tvoje matka!* jen okamžik předtím, než vystřelil po Jinovi. A tím drama neskončilo. Arthie se zázračně ukázala být upírem a udělala jednoho i z něj.

Jin si odfrkl. Znělo to úplně jako z nějakého románu.

Až na to, že i přes pokroucenou zápletku tohoto románu, spletitou a protkanou smrtí, tou nejbolestnější věcí byla skutečnost, že mu Arthie posledních deset let lhala do očí.

A jemu se nedařilo přestat být příšerně našťavaný.

Jin si protáhl ztuhlý krk a otočil židli. Její čtyři nohy zaduněly prázdnou učebnou a v mdlém světle lucerny na stole se zlatě zablýskal prach. V ráně po kulce mu tupě tepala bolestná připomínka. Sedl si a natáhl nohy. Ruce si opřel vzadu o opěradlo.

Dával si načas.

Naproti němu stála druhá židle s nehezským chlapem ve středním věku oblečeným do omšelé uniformy s několika špinavými fleky. Jin ho sem nalákal klábosením, které přešlo v drobné výhrůžky – nablýskanými slůvky, která z něj dřív plynula úplně sama, ale teď je ze sebe musel namáhavě dolovat, jak mu v žilách proudil nezkrotný hněv.

Čím déle tu byli, tím hlasitěji se rozléhal mužův přerývaný dech a tím víc se vzpínal proti provazům, jimiž byl přivázaný. A Jin jako upír všechno slyšel nesnesitelně jasně. Na bytí upírem byla spousta věcí, které Jin nečekal. Že mají citlivější smysly, to byla známá věc, ale nikdo nemluvil o tom, jaká zátěž to po chvílce umí být.

Muž zaúpěl. Ten chudák vypadal jako štěně v bouřce.

Jin nasadil svůj nejradostnější a nejpřívětivější úsměv. Venku vítr přicházející zimy bušil do stěn a okolo burácely nepokoje Bílého Rachotu.

Jin shlédł k téměř nečitelnému vzkazu, který dostal od posledního chlapa, s nímž se sešel. Ano, z tamtoho dostal, co potřeboval, jen kouzlem své výmluvnosti, ale teď mu docházela trpělivost – jako by to dělal už měsíce nebo roky, a ne těch pár dní od masakru v síni Atherea.

Technicky vzato Jin svoje rodiče už *hledal* měsíce a roky, ale tohle bylo něco jiného.

„Coll, že ano?“

Coll neodpověděl. Očekávatelné. Jin měl čas. Hořce se zasmál. Měl teď všechny čas světa – doslova.

„Dozvěděl jsem se, že jste jedním z těch mála lidí, kteří byli naposledy v kontaktu s panem a paní Siwangovými, a to před několika měsíci. Vzpomínáte si?“

Coll stále nic neříkal. A v prázdném tichu Jin slyšel, jak mu v žilách hučí krev. Slyšel fontánu sladkého nektaru čekající na jeho tesáky.

Pevně stiskl čelist a uhladil si manžetu. Znovu se na Colla zpřímá zadíval.

Možná bys mu měl vytáhnout ten provaz, co má mezi zuby, bráško, nadhodila v jeho myšlenkách Arthie. *Pak třeba i odpoví.*

Nedokázal její hlas setřást, ať se snažil sebevíc. Posledních několik dní bylo samo o sobě příšerných, ale ještě horšími je dělalo, jak slyšel na každém kroku v hlavě její jízlivý tón.

„Co já bych si bez tebe počal, sestřičko,“ procedil Jin mezi zuby. Byl rozčilený. Podvedený.

A přesto za ní ten večer vyrazil, když padl Penn a ona zmizela za Laithem. Ještě hledal půdu pod nohama, ústa měl přeplněná zuby a jeho tělo dychtilo po krvi tak, jak nikdy předtím po ničem nedychtil. Viděl ji umírat Lai-thovou rukou, díval se, když ji Matteo nesl pryč. Jin tehdy netušil, že je Arthie poloviční upír, který se může proměnit úplně. Vůbec nevěděl, že v sobě má *jakékoli* procento upíra.

Lhala mu znovu a znovu – nebo neříkala pravdu, nebo jakou výmluvu by pro to našla. Nezáleželo na tom, jak by to nazvala, protože nakonec stejně zůstane jen jedna skutečnost: nedůvěřovala mu.

Vytěsnil ji ze své mysli. Měl na starosti jiné úkoly: třeba najít svoje rodiče. Penn mu řekl, že pro Berana představovali prostředky, což znamenalo, že nejspíš zůstali naživu, a Jin strávil poslední týden pátráním po jakékoli stopě. Najde je, vysvobodí je z Beranových okovů a bude s tím hotový.

Beran mu vzal rodiče, Zpěněnku i samotný život, ale teď dostal druhou šanci a nehodlal si od té ženské nechat dál zasahovat do života. Od *ní*. Pořád se nevyrovnal se skutečností, že Beran není jen bytost bez tváře. Že je to matka Flick. A že Flick je její dcera, dcera ženské, která opovrhne upíry, a to znamená – Jin se těmihle myšlenkami nehodlal zabývat.

Natáhl se, vyškubl Collovi provaz z úst a nechal mu ho viset u krku.

„Já nevím, fakt!“ vyprskl Coll a kolem se rozlétly sliny.

Lucerna zablikala a vylétly z ní jiskry. Dřív, když Jin zavřel oči, viděl oranžový odstín ohně – teď viděl rudou. Krev, která byla prolitá a ukradená, po které toužil. Přitom dříve s takovou dychtivostí toužil po moučnících, po

sladkostech, které teď mohl žvýkat a polykat akorát tehdy, kdyby stál o chuť popela.

Jin sebou cukl a otřel si hřbet ruky do kalhot. „Budete muset být o něco konkrétnější.“

„Nevím, kde jsou Siwangovi,“ zařval Coll. „Ani nevím, kdo vlastně jsou.“

„Když to řeknete víc nahlas, neudělá to ze lži pravdu,“ odvětil Jin klidně. Coll začal halekat něco dalšího, ale Jin zvedl dlaň. „Prosím, Colle, nepřipravujte mě o sluch.“

Coll se nahrbil, jak mu to jen pouta dovolila.

„Zkusíme to znovu,“ začal Jin. Normálně by svůj cíl nejdřív zaujal, nějak vyprovokoval nebo z něj informace dostal nějakou kličkou. Na nic takového teď neměl náladu, ale snažil se. „Vy jste kurýr, že ano?“

Coll přikývl.

„A doručujete zásilky?“

Přikývl znovu.

„Dobře. Takže kam jste, milý pane, doručoval desetikilový balík tekutého stříbra?“

Jeho rodiče byli vědci, vynalézaví a známí po celé Etténii. Dost na to, aby jim Beran vypálil dům a nechal tam Jina napospas smrti. Posledních deset let nevěděl jistě, jestli jsou naživu, dokud mu Penn neřekl, že vyvinuli očkovací látku ze stříbra, která se teď využívá k ovládnutí upírů.

To znamenalo, že takové množství tekutého stříbra mohlo směřovat jenom na jedno místo: do jejich laboratoře. Ať už je kdekoli.

Coll zakňučel a znovu napnul provazy. Ten muž očividně někam spěchal.

Jin vytáhl z pouzdra u boku pistoli. Střelné zbraně nikdy neměl rád. Pohrdal jimi teď o to víc, že postřelit někoho